

KIS LAP

VIGYÁZZ! (Lásd a 276. lapon.)

18. szám. — 1879.

Ára negyedévre 1 frt. 40. kr.

XVI. kötet.

A TITKOS ELLENSÉG.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

FIUK sokáig feszült kíváncsisággal lesték, mi fog következni; de sokáig nem következett semmi s nem tért vissza sem a tanár, sem Jenő.

— Valami komoly dolognak kellett történni, szolt Károly. Tudjátok-e, fiuk, mit sejtek?

— No mit?

— Hát azt, hogy talán kiderült az igazság szegény Sándor pajtásunk dolgában; nekem mindig gyanum volt Jenőre!

Nem beszélhetett tovább, mert e pillanatban lépett be a tanár, de csak egymaga. Jenő nem tért vissza. Mindenki elfoglalta ismét helyét s a tanár, ki igen megilletődöttnek látszék, így szolt:

— Fiaim, mielőtt tovább mennék leczkénkben, valami mondani valóm van, aminek, azt hiszem, örülni fogtok. Ez pedig röviden abból áll, hogy Sándor ártatlan s nem volt legesekélyebb része sem abban a gonosz csinyben, mellyel vádoltatott.

Nagy éljenzés tört ki e szavaknál s a tanár alig tudta lecsillapítani az örvendő fiukat. Aztán így folytatá tovább:

— Magam is nagyon sajnálom, hogy annyira félrevezettetni engedtem magamat s oly szigoru voltam Sándor iránt; de nem tehettem másképp mindaddig, míg bűnösnek hittem. Most már kiderült az egész csiny. Egy szegény fiatal suhancz, aki, úgy látszik, nem oly romlott, amilyenek az emberek tartják, fölfedezte az egészet. Ennek a legénynek — Bandi a neve — volt egy ismerőse, egy gonosz csavargó,

ki egy hónappal ezelőtt itt járt városkánkban. Ennek az embernek egy fiu néhány ezüst tizest adott s rávette, hogy mérgezze meg a kutyát. És hogy a gyanut Sándorra hárítsa, előkerítette Sándornak holmi eldobott iratait és abba göngyölte a mérgezett hust. Az a csavargó egy más gonosz tetteért most épen fogva ül, de nem volt szükséges, hogy őt magát kihallgassam, mert a bűnös fiu már mindent megvallott.

— Ez Jenő volt! kiálták a fiuk mindnyájan.

— Igen, Jenő volt, szolt a tanár komolyan. De őt ép oly fájdalommal látom a rosz ösvényen, mint láttam volna Sándort. Nagyon természetes, most őt kell büntetnem, még pedig szigoruban, mint Sándort; őt semmi esetre sem türhetem meg tovább az iskolában. Mivel azonban szülei falun laknak, néhány napig, míg atyja eljön érte, még itt kell maradnia. Kérlek, fiaim, ne bántátok és ne bántalmazzátok, — eléggé sulyos az ő büntetése és lelkiismeretének furdalása. Azt hiszem, mélyen megbánta már elkövetett bűnét!

Nagy volt az öröm az egész iskolában s a fiuk alig várták, hogy vége legyen az előadásnak; aztán szaladtak Sándor nagymamája házába s elmondták a történeteket. Mikor pedig egybegyültek játszani, lapdázni, Károly így szolt hozzájuk:

— Fiuk, figyeljete! Minthogy Sándor pajtásunk távozása óta engemet választottatok meg vezéreteknak, hát én azt a parancsot adom, szót kell fogadni a tanár urnak s nem szabad Jenőt bántani; de viszont senkinek nem szabad

vele játszani, de még csak beszélni sem. Ilyen álnok, gonosz tett elkövetője nem lehet pajtásunk!

A fiuk helyesléssel fogadták ideiglenes vezérük parancsát és szigoruan teljesítették is. Jenő alig mert ugyan megjelenni közöttük s szégyenkezve, szomorodva elrejtőzött; de ha mégis kénytelen volt kimenni, hiába szólított meg valakit eddigi pajtásai közül, mind megvetőleg elfordult tőle.

Keserűen lakolt Jenő s szive mélyében, őszintén megbánta tettét; remegve gondolt arra, hogy fog majd atyja elébe lépni; hát még Sándor él! És kétszeresen bünyösnek kellett magát vallania, ha meggondolta, miért követte el azt az álnok gonosztságot, — csupán azért, mert Sándor volt a legjobb tanuló az iskolában s míg ő ott volt, Jenőnek nem lehetett reménye, hogy az első helyre jusson. Hogy tehát megszabaduljon versenytársától, bünyös cselhez nyult, mellyel ime, magát sujtotta. Most már boldognak érezné magát, csak lehetne minden ismét úgy, mint volt régen!

Egy-két nap mult, míg Jenő atyja megérkezett. Egyenesen a tanárhoz sietett, aggódva, hogy micsoda rossz hírt kell majd hallania? Nemsokára izenet jött Jenőhöz, hogy ő is jelenjen meg a tanárnál. Tudta már, mit jelent ez s halálsápadtan, reszketve indult utnak. Amint elhaladt a hely mellett, ahol a fiuk rendszeren lapdázni szoktak, nagy zaj és zsi-bongás vonta magára figyelmét s csakhamar láthatta, mit jelent ez: ott volt együtt majdnem az egész iskola s ujjongva ugrálta körül Sándort, ki éppen hazaérke-

zett és sietett barátai közé, miután elébb már a tanárral beszélt volt. Mondanom sem kell, hogy Sándor egészen boldog volt ártatlansága kiderülése miatt s valamennyiök közt természetesen neki volt legjobb kedve.

Jenőnek szinte könybe lábadtak a szemei, midőn ezt látta; bünye tudatában igyekezett lehetőleg gyorsan elszomolyogni, hogy észre se vehessék; de Sándor már megpillantotta s egy pillanattal később már ott termett mellette. Jenő szinte megrezsent s készen volt rá, hogy ha Sándor megrohanja s agyba-főba veri — eltűr mindent, nem védi magát, hiszen megérdemelte. Nagy csodálkozására Sándor vidáman, szokott nyílt őszinteségével kezét nyújtott feléje és így szólt:

— Bizony nem szép volt a mit tettél, Jenő, de hát már megtörtént s azt hiszem, magad is megbántad. Én már nem haragszom — legyünk ismét jó barátok és minden jó lesz megint.

Jenő zavartan hátra dugta kezeit és akadozva mondá:

— Oh . . . az nem lehet . . . én nem érdemlem . . .

— Dehogy nem. Látom én jól, hogy magad is igazán sajnálsz a történeteket . . . no, elfelejtjük ami történt, kezdet rá!

Jenő nem tudott szólani, hanem zokogva Sándor nyakába borult s végre fuldokló hangon mondá:

— Isten áldjon meg jóságodért . . . most már nyugodtan elszenvedem büntetésemet.

De Sándor nem hagyta el volt ellenségét, hanem elkísérte s együtt léptek be a tanárhoz, hol Jenő atyja nagyon ko-

moly és szigorú arccal várt a fiura. Jenő töredelmesen bevallott mindent s az apa a tanárra bizta, hogy olyan szigorú büntetést mérjen a bűnösre, amelyet jónak lát. Ekkor azonban hirtelen előlépett Sándor és így szólt:

— Kérem, tanár ur . . . szabad nekem szólanom?

— Beszélj, kedves fiam, felelt a tanár meglepetve.

— Bokros ur, szólt Sándor, Jenő atyjához fordulva — én vagyok az a fiu, akit Jenő olyan bajba sodort. De én már nem haragszom, én megbocsátottam neki és kérem, bocsássonak meg neki szintén . . . én tudom, hogy megbánta, amit elkövetett és többé soha sem fog ilyesmire gondolni sem.

— Soha, soha! zokogá Jenő.

A tanár is, Jenő atya is meghatottan néztek a nemeskeblű fiucskára; az ő szívében is elnémult a harag. Jenő atya könnyezve megölelte Sándort, aztán így szólt Jenőhöz:

— Öld meg e derék fiut s szeresd ezentul mint testvéredet, ha fiam akarsz maradni.

— Ám legyen, szólt a tanár; Sándor kedvéért ez egyszer legyen minden megbocsátva.

Kiengesztelődve, boldogan távoztak mindnyájan s e naptól fogva Sándornak nem volt hivebb, őszintébb barátja, mint Jenő, az ő régi titkos ellensége.

De még valaki örült nagyon e napnak: a szegény Bandi Sándor kérésére a nagymama elhivatta a legényt s megkérdezte, nem akarná-e abba hagyni dologtalan életét, nem akarna-e szorgalmas, becsü-

letes ember lenni? Bandi szomorúan felelé, hogy szeretné, de nem lehet, mert már senki sem bizik benne.

— De igen, én bizom benned s hálával is tartozom neked azért, amit kis unokáért tettél. Megfogadlak kertészlegénynek s ha majd mindent megtanultál és az öreg kertész nyugalomba lép, az ő helyét kapod meg.

Ugy is történt és azóta mindnyájan boldogan élnek.

VIGYÁZZ!

(Képpel a czímlapon.)

SUGÁRUT nagy fásorán
— Az régi dolog —
Lovas üget szaporán,
Sok koesi fogog.

Tulsó oldalára át
Hogyan éjjenek?
Ez képezi a bajját
Aggó Ferinek.

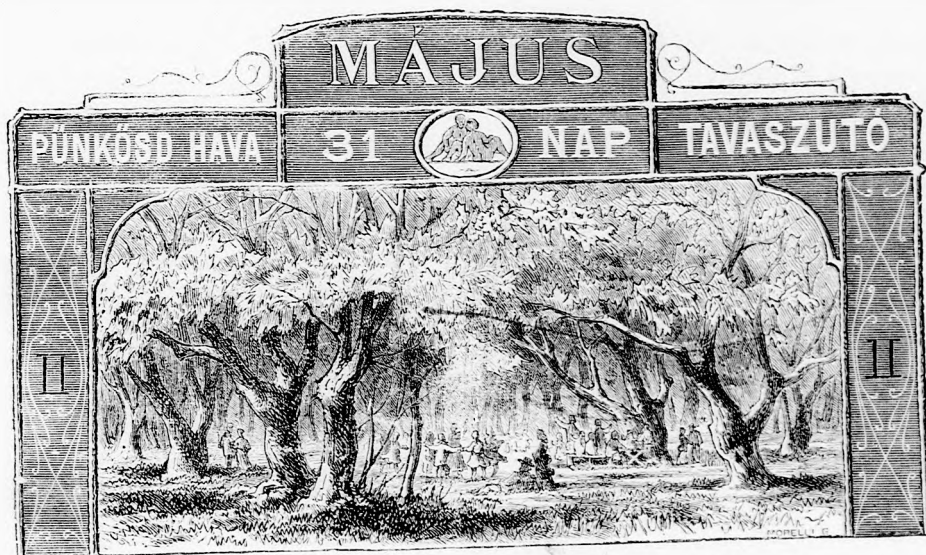
»No Pistúka, kis ösém
A nyakamba ülj,
Jól kapaszkodjál belém,
Vigyázz, le ne dülj!

Te meg húgom Teruskám,
Fogd mellényemet:
Igy futunk át az utczán;
Kövess engemet!«

És a lovasokon át
Ugrat Ferike,
S a sebes kocsikon át
Szalad Teresike.

Tulsó oldalra került
— Tyuhú, haja, haj! —
A kis csapat. — Sikerült!
Ninesen semmi baj!

A TIZENKÉTHÓNAP.

MILYEN vidám, milyen zöld
Most már a nagy kerek föld!
Terebélyes fák alatt
Az ifjuság hogy mulat!

Méta-játék, eziczázás,
Virágszedés, fa-mászás,
Azután bő edéd, és
Rá nagy édes heverés.

HOGY AKARTA SÁNDOR BÁCSI MEGENNI A KIS RÓZÁT.

— Elmeséli **Dorina** néni. —

MUTÁN a sok eső elrontotta az utakat és mára ígérkezett vendégeink elmaradtak, mi jobbal vigasztalhatnók magunkat e kellemetlenség felett, mint hogy — belenyugsunk a változhatatlanba!

Künn még most is hűvös van, esik; esodálom, hogy a sárga nárcziszok ott a gyepszéken oly vidáman bolintgatnak. Ha egy kövér esőcsepp súlya alatt meg is hajlanak egy pillanatra, — annál mosolygóbban emelik föl fejecskéiket; szinte

kaczagni látszanak és várni, hogy újabb csepp hulljon alá.

Ni! a bohók, hogy megrázzák magukat!

Ejh! menjünk az ablaktól! Azok a bohó nárcziszok még kicsálnak maguk mellé a zöld gyepra — pedig ott most nem épen jó helyünk lenne. Ülünk a kényelmes pamlagra, hunyjuk be szemünket és képzeljük magunkat a kis Róza mellé, ki hajdan, ezelőtt vagy husz évvel oly vidáman szökdécselt egy szép sűrű erdő

melletti domboldalon, rózsaszín ruhájában egy vasárnapi délután. Rózsadombnak nevezték el azt a helyet, hol akkor a kis Róza időzött, a temérdek rózsáról, melyet a kis lány atyja, a főerdész nevelt sok éven keresztül.

Épen virágban állott a domb, akkor, midőn a kis Rózának az az emlékezetes napja volt, melyre gondolva, még most is jóízűen szokott kacagni.

A bokrok között szaladgált és meszirül nem lehetett volna jól megkülönböztetni, melyik a rózsabokor, melyik a kis lány, annyira egybefolyt ruhájának színe a dúsan virágzó rózsákéval, különösen midőn egy bokor mellé vonulva letelepedett és a nálánál majdnem nagyobb tért foglaló halmaz, imént nyilott százlevelű rózsát tépegetni kezdé csinos kosarába. A kosarat megtöltve a legfrissebb szálakkal, anyjához akarta bevinni, ki jókora darab czukor felaprózásával volt elfoglalva, melyet aztán fontonként kimérve nagy táliba rakott.

A kis Róza serényen szedegette a virágokat, csak néha-néha pillantva a ház felé, melynek nyitott ablakánál anyja foglalkozott; azért nézegetett oda, hogy lássa, vajjon nem hívja-e már, hogy bevívén a rózsákat, segítségére legyen a rózsaméz készítésnél. Kis keze azalatt folytonosan tépte, tépte, hévvel tépte a szirmokat; de egyszerre csak nem ő tépett többé, de az ő szép ruháscskáját kezdték tépni a viráguktól megfosztott rózsabokrok. Védekezni akart, de nem tudott, tagjaira valami csodás erő ólomsúlyként nehezült és végre is, semmi fájdalmat nem

érezvén, ellenállás nélkül engedte ruháját tépni.

Csak azon csodálkozott, hogy ruhájának foszlányai, mint ezer meg ezer rózsaszírom, köréje halmazódtak és már annyi összegyűlt, hogy egészen be volt takarva velük.

Amint ott feküdt a rózsaszirmok között, egyszerre érezte, hogy valaki fölemeli s kosárba teszi; a gyöngéd érintésről megtudta, hogy az anyja az, ki őt karjára vette, mert oly lágy ölelése senkinek sem lehetett, mint a mamának. Érezte a kis lány azt is, hogy tovább-tovább viszik, mig nem letették valahová, hol a rózsaszirmokat rendező puha kéz az ő arczáról azokat elhárítja, és így látta, hogy egy tiszta deszkán fekszik, a mama pedig vagdalóval ott áll előtte.

Ezeket látva, szíve elszorúlt, mert eszébe villant, hogy a rózsaszirmot megvagdalják, mielőtt czukorba teszik, azt pedig semmi jeltől nem vehette észre, hogy a mama őt ki akarná szabadítani a többi rózsalevelek közül, sőt már hallotta maga mellett a vagdaló első koppanásait. Ekkor a mamára tekintett, mintegy kérdendő, mit jelentsen ez? De a mama csak épen oly néma volt, mint ő maga; talán neki is valami bűvös erő tartotta nyelvét lebilincselve! De szemei? oh! azokból most is angyali jóság és végtelen szeretet sugárzott, mint mindig; szájának mosolya pedig teljesen megnyugtatta, mert jól tudta, hogy midőn a mama mosolyog, akkor ő nem foroghat veszélyben.

Végre még mulatságot is talált benne, hogy ide-oda forgatják a rózsaszirmok között; csak egyszer szeppent meg

kissé, midőn anyja a vagdalékot, hogy a keserü lé kifolyjon belőle, kissé megsózta és az ő szemébe egy szemerkényi só esett; de e kis baj felett, látván hogy anyja megütődött, mosolyogni igyekezett, hogy ezáltal, a mennyire képes volt, biztosítsa, hogy a só nem okoz neki fájdalmat.

Erre a mama csomónként óvatosan kezébe vette a megvagdalt rózsaszirmokat, és a levet kisajtolván, egy sárgaréz katlanba habzó czukor közé dobta. A kis Róza a legutolsó csomó között volt; de már megszokva a sok furcsaságot; nem félt többé semmitül. »Hinta ó hinta! ah de kéjes hinta!« gondolta magában, mikor a czukorhab felduzzadva, őt a magasba emelte — és a keverő ezüst kanállal anyja, mintegy ingerkedve vele, újra alá meríté hogy a duzzadó hab ismét felkaphassa.

Midőn néhány percz múlva a habzó illatos mézet, melyben a kis Róza oly jól érzé magát, anyja kimeríteni kezdé, hogy egy szép nagy üvegbe rakja át, Róza szinte sajnálta, hogy vége van a kellemes mulatságnak. De aztán semmivel sem gondolva többé, még egyszer mosolygott anyjára s szép álmok között elszunnyadt.

Egyszerre csak fél álmában valami erős papiros-zörgést hall; felnyitja álomtól nehéz pilláit és látja, hogy anyja azt a befőttes üveget bontja fel, melyben ő oly édesen nyugodott; aztán kezdi kiszedegetni a rózsamézet picziny ezüst kanállal, melyből késhegygyel véve ki minden adagot, azt egy-egy fánkra helyezi. Rózára is csakhamar rákerült a sor, ő is rózsaméz volt és a legszebb fánkra jutott.

— Ej! gondolá magában, azt, hogy a fánk enni jó, már rég tudtam, de hogy ily pompás pamlag kerüljön belőle, arról fogalmam sem volt; és mily fölséges ez az illat körültem! . . . azt hinném, ha nem látnám, mi történik velem hogy ismét a rózsalombon vagyok, hol annyi csodálatos eseményen mentem keresztül. Alig képzelhető csak az is, hogy ilyen kicsi lettem! Pedig úgy van . . . mert ime, egészen kényelmes helyem van egy fánkon . . .

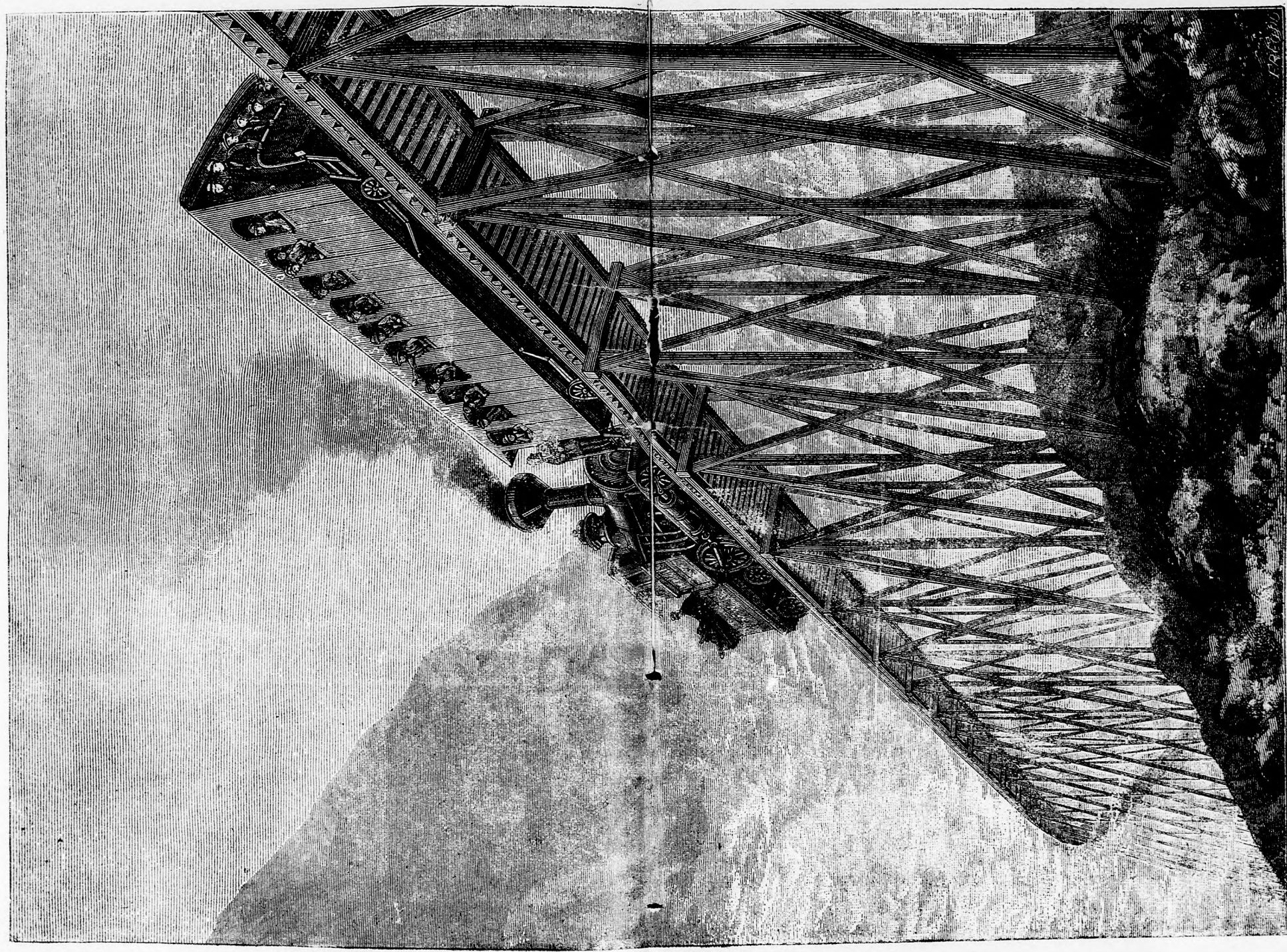
Vajjon hová visz a mama? kérdé ismét magában, midőn látta, hogy a tálat, melyben a fánkok pompáztak, anyja kezébe veszi. Ah, egyenesen az asztalra kerültem. Ni! mellettem a szokásos mogyoró-és csokoládé-torta! Most tudom már! Mamának nevenapja van s még Sándor bácsi sem hiányzik az asztal végéről — igen — valóban ő az! Arcza most is oly kékes, orra vörös, bizony meglehetősen üres már előtte az aszaboros palaczk! Ni, hogy néz rám! mélyen fekvő szemei hogy villognak, mint a patkányéi, ha gyertyát tartanak elibe. Igazán, szinte félelmes az a Sándor bácsi! Vajjon mit akarhat velem, hogy oly kegyetlenül néz reám? Fogait, mintha éhes farkas módjára csattogtatná!

Ah! most felém nyul, kezébe a fánk, melyen nyugszom, száját tátja. . . Irgalom! Anyám segits!

— Mi bajod keves gyermekem? szól szelíden biztatólag a mama, ki, Rózácska miatt aggódva kijött, és őt — alva találta egy rózsabokor alatt.

Reszketve simult anyja keblére a kis Róza.

(Vége a 282. lapon.)

HEGYI VASÚT ALPHELYKÉBEN. (Lásd a 285. lapot.)

(Folytatás a 279. laphoz.)

— Oh mamácska! szólt, tehát nem igaz, hogy Sándor bácsi meg akart enni? Ni... rózsáim is itt vannak még a kosárkában. Nem főztél még rózsamézet mama? Valóban nem? Akkor hát csak álom volt az egész! Óh, kedves mama, megyek innét, mert ismét oly csunyát találok álmodni.

Ezzel a kis Róza bement anyjával a házba; az ajtóban épen Sándor bácsit pillantá meg. Félve huzódott el tőle és neheztetőleg pillantott rá. És azután még sokáig nem tudta néki megbocsátani, — hogy oly jó étvágygal fente rá fogát és meg akarta őt enni!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVI. köt. 15-ik számában közölt betűrejtvények megfejtése:

„Ragály. Huszt.“

Helyesen fejtették meg: Buday Emma, Fuchs Margit (részben), Markgraf Erzsike, gr. Szapáry György, Lőrincz és József, Fried Adél, Czebrían István, Horváth testvérek, Scherz Sándor, Siska Erzsike, Reicher Irma és Paulovics Amália, Spitz Zsiga, Mandel Emma és Józsi, Klein Henrik és Mór, Práff Margit, Schranz Andor, Reiner Gyula, Früchtl Károly, Mühlrad Mórincz, Riesz Mariska, Machniczky Adrienne, Laky Gizella.

*

A »KIS LAP« XVI. köt. 13. és 14-ik számaiban közölt rejtvényeket utólag még megfejtették: Szirmay Iván, Kalós Mariska, Kohányi Irma, Győző és Kálmán, Bamberger Jeanette, Kis Irma, Práff Margit, Geőcze Panni, Hacker Sámuel, Mühlrad Mórincz, Halász Gabriella, Friedländer Józsa, Hirsch Berta és Aranka, Lengyel Béla, Bence Sándor, Wolf Vilma és Gyula, Rosenberg Marcsa, Adél és Zsuzsi, Kolossa Kálmán, Ferencz, Géza és Imre, Riesz Mariska, Karlovitz Irén, Tamás Sándor és Gyula.

HŐS KÁROLYKA ÉS AZ Ő CSATLÓSA.

— Kicsi elbeszélés két képpel. —

ÁROLY, kedves Károlykám, ugyan jőjj már kissé játszani, ne olvasd örök-ké azt a könyvet!

— Ne zavarj, mikor épen a legér-

dekesebb részt olvasom.

— De hiszen elolvashatod majd később is... este... vagy holnap...

Erre már nem kapott választ a kis Milike, ki leczkéivel elkészülvén, unatkozva állt ott az asztal mellett.

Gyönyörű tavaszi nap volt, a kert, a mező üde zöld pompája hívogatólag intett s akinek ideje volt, ugyancsak örömmel sietett ki a szabadba. Károlynak és Milikének volt idejük, mégis ott ültek a szobában Milike nagy szomorúságára, mert Károly egy igen érdekes könyvet olvasott s addig meg sem akart mozdulni, míg egészen végig nem olvasta. A kis leány pedig annyira szerette testvérét, annyira megszokta, hogy mindig együtt legyenek, hogy nélküle semmi kedve sem volt játszani. Egy ideig hallgatva állt ott, majd türelmét veszítve ismét meg szólalt:

— De hát ugyan mondd, mi van abban a könyvben olyan nagyon érdekes?

Károly egy pillanatra föltekintett és kicsinylőleg mondá:

— Azt ti leányok nem értitek. Régi hősök, vitéz lovagok története ez. Azok voltak ám a derék leventék! Én is olyan leszek, ha majd nagyra nővök!

Ezzel a kis hős ismét könyvébe merült s Milike látván, hogy már ma nem boldogul, kiment az udvarra, hol nénikéje Katinka épen kedvenceit etette, (Lásd a képet a 284. lapon) a gyöngytyukokat, melyeknek szép ketreczök volt. Itt a kis leány rörid időre elfelejtette unalmát s mikor már esteledett, nagy öröme végre valahára előbujt Károly is a szobából. De most sem volt kedve játszani, banem egészen el volt merülve gondolataiba. Nyilván valami nagy dolgon törte a fejét. Leült a nagy körtefa alá a padra s ott gondolkozott. Milike pedig odaült melléje és várta, mi lesz hát? De bizony sokáig hiába várta s végre türelmetlenül megszólalt:

— Ugyan min gondolkozol már annyit? Csak nem azon, amit abban a könyvben olvastál?

— De igen, azon gondolkozom . . . azon méltó gondolkozni.

— És valjon miért? Talán mindjárt követni akarod azoknak a vitéz lovagoknak a példáját?

— Eltaláltad. Milyen szép volna, ha én is utnak indulnék hősi kalandokra és vitéz tetteket vihetnék végbe! Igen, meg is teszem . . . holnap megteszem és te is velem jössz!

— Én? Hát én mit csinálnék?

— Te léssz az én csatlósom. Tudod, minden vitéz lovagnak volt egy csatlósa. . .

— Mi az a csatlós?

— Oh, hát még annyit sem tudsz? hát az a vitéz szolgája, fegyverhordozója, a ki utána lovagol és jóban, roszban híven osztozik vele, segíti urát a nehéz csatákban.

— Köszönöm szépen! Én egy csöpp kedvet sem érzek a vitézkedésre. Én nem születtem arra, hogy csatákat vívjak.

— Hiszen arra nem is lesz szükség. A csatlós rendesen csak arra való, hogy a vitéz lándzsáját vigye. A vitéz kötelessége elhárítani minden veszedelmet s míg a vitéz él, addig a csatlósnak nem szabad megijedni. Addig tehát, míg én nem félek, neked sem szabad félned. Én majd megvédelmezlek.

— No jól van . . . de hát osztán mamiácska megengedi-é, hogy elvándoroljunk?

— Oh, hiszen nem is fogja tudni . . . estére haza jövünk. Még ma csinállok magamnak lándsát és holnap délután megkezdjük.

Milikének tetszett a játék s másnap délután, mikor leczkékjüket elvégezték és megozsomálták, csakugyan utnak indultak a kerten át, ki a mezőkre. Károlyka egy hosszú egyenes bot végére nagy hegyes szöveget erősített meg, ez volt a lándsa s mivel nem volt nehéz, Milike szívesen beleegyezett, hogy utána vigye.

Roppant bátorsággal és hősi elszánt-sággal lépkedett Károly vitéz előre és körül-körülhézgetett, de bizony hiába, nem kínálkozott semmi alkalom hősi tettek véghezvitelére. Egy csapat liba legelezett ott a mezőn, egy kis lány őrizte, — de hát a leányka is, a libasereg is nagyon

békésen viselte magát, nem volt ok, amiért megtámadják őket. Tovább mentek tehát s már annyit sétáltak, hogy Milike fáradt kezdett lenni. Egyszer aztán oly helyre értek, a hol sok szép vadvirág nőtt s Milike így szólt:

— Tudod mit, Károly? . . . itt ugy sincs senki, magad is viheted a lándzsádat. Én majd virágot szedek.

Károly átvette a lándzsát, Milike pedig vigan dalolgatva virágot szedett. (Lásd a képet a 285. lapon.) Mikor már elég volt a virágból, visszatért Károlyhoz és így szólt:

— Azt hiszem, most már okosabb lesz hazatérni; ma már hiába keressz valami vitézi kalandot.

— Oh persze! Még sok időnk van estig. Csak menjünk előre.

Mentek tehát előre és eljutottak egy dülőtra, mely a szomszéd faluba vezetett. Ezen haladtak egy ideig, midőn egy alig két éves kis leánykát pillantottak meg az utközepén.

— Nézd csak, Károly, ez a Julis

asszony kis leánykája. Valjon hogy tévedt ez ide?

Károly úgy vélte, hogy olyan hős vitéz nem törődhetik efféle apróságokkal s ezért megvetőleg felelé:

— Mi gondunk reá?

— Oh, én már tudom! szólt Milike. Amott látom az anyját a kukorica-földön a kis baba onnan mászott idáig.

Károly vitéz oda sem figyelt, hanem ment tovább s Milike is végre követte. De alig mentek vagy harmincz lépésnyire, midőn hirtelen sajátságos robaj hallatszott s a következő pillanatban már látták is mi okozza: egy kis kocsiba fogott ló megvadultan száguldott végig az uton, a kocsi össze-vissza volt törve, nem ült rajta senki. A ve-

szettül nyargaló ló egyenesen a gyermeknek tartott.

Ennek már fele sem volt tréfa. Károly elfelejtett minden vitézkedést s gyorsan félre ugrott egy bokor mögé, csak annyit kiáltva hátra:

KATINKA NÉNI ÉPEN KEDVENCZET ETETTE.

(Lásd a 283. lapon.)

M
együtt
ott az

fog tu

És l

lénk

fordul

jéből f

a kis g

mialat

hősi t

szült

kor m

helyrő

történ

megfa

Káro

mert

tott

gyerm

ugyan

lanat

dult t

ért s

percz

siker

nek a

val

Mikó

zottk

szág

és a

látsz

szélé

ten

főles

— Milike, szaladj az utból!

Milike is látta a veszedelmet. de egyuttal eszébe jutott az a kis gyermek ott az utban.

— Istenem, az a szegény baba nem fog tudni menekülni! Elgázolja a ló!

És Milike, a félénk leányka, megfordult egész erejéből futott vissza a kis gyermek felé, mialatt Károly, a hősi tettekre készült vitéz, a bokor mögül biztos helyről nézte, mi történik. Szinte megfagyott a vér Károly ereiben... mert Milike eljutott ugyan a kis gyermekhez, de ugyanabban a pillanatban a megvadult ló is már odaért s Károly egy perczig nem tudta, sikerült-e Milikének a kis leánykával félreugrani. Mikor a ló a zuzottkocsival odább száguldott, Milike és a kis gyermek látszólag eszméletlenül ott feküdtek az ut szélén.

Károly eldobta lándzsáját és rémülten Milikéhez futott; de már ekkor Milike föleszmélt. Egyik karja erősen meg volt

horzsolva, lába is vérzett, de a sérülés szerencsére nem volt veszedelmes.

— Nincs baj, nincs semmi baj, szólott Milike. Csakhogy megmenthettem a szegény gyermeket! Egy pillanattal később már agyongázolta volna az a ló.

Ezalatt a kis gyermek anyja is ott termett és könyezve adott hálát a nemes szívű bátor leánykának. Károly és Milike pedig megindultak hazafelé. Utközben Károly sokáig mélyen hallgatott s végre aztán így szólt:

— Tudod-e Milike, ... én többé nem foglak tanítani arra, mi a bátorság ... azt hiszem, te nagyobb hős voltál, mint én. És ezentul nem fogom keresni az alkalmat a vitézkedésre, hanem amikor szükséges, megteszem kötelességemet, mint most téled láttam.

... MILIKE VIRÁGOT SZEDETT.
(Lásd a 284. lapon.)

HEGYI VASUT AMERIKABAN.

(Képpel a 280—281. lapokon.)

KEVÉS vidéke van már szép magyar hazánknak, ahol rövid kocsizás után vaspályát ne érne az utas, melyen aztán

nagy kényelemmel és gyorsasággal folytatja útját. Tudom, közületek is sokan utaztak már vaspályán és gyönyörködtek, amint a kocsi ablaka előtt villámgyorsan fel- és eltűnedezték a fák és egyéb tárgyak. Azt is látjuk, hogy a vaspálya, legalább látszólag, mindig teljesen vízintes, egyenes irányban fekszik, nem kapaszkodik föl a hegyekre, nem száll le a mély völgyekbe, mint a közönséges ut, hanem ha kisebb domb akad útjába, azt átvágja. A nagyobb hegyen alagutat fúrnak keresztül, a mély helyeket pedig sokszor óriási töltésekkel hidalgják át, mert a gőzmozdony kerekének mindig egyenes uton kell haladni.

Mikor a vasutat föltalálták, azt hitték, hogy teljességgel lehetetlen is más, mint egészen sík földön vaspályát építeni. De azóta tudósok, gépészek addig-addig okoskodtak, próbálgattak, míg végre kitalálták, hogy magas hegyekre is föl lehet vezetni a vasutat s most már tudnak olyan gőzmozdonyt készíteni, mely mint valami hegymászó ló, fölkapaszkodik a magasba és szépen maga után vonszolja a kocsikat az utasokkal. Ilyen kapaszkodó vaspálya van Budapesten is a budai hegyekben, hova nyáronként a főváros lakosai kirándulni szoktak.

De a legvakmerőbb ilyen fajta vasutakat az amerikaiak építik, úgy hogy a ki nincs szokva ilyesmire, bizony megijedne, ha látná, milyen szédítő magasságban és mily meredeken robognak a vasúti kocsik. Ha a hegyoldalban nagy szakadékok vannak, az amerikai nem ijed vissza, hanem hatalmas gerendákból olyan hidat épít keresztül, mely mindig följebb-följebb emelkedik, míg a másik végén a magas hegyoldalba ér. A félénk utas ilyen helyen borzongva elfödi szeméit, de a kinek nem nem szédül a feje, kiáll a kocsi szélére, letekint a mélységbe, és arra gondol, hogy az emberi tudomány, akarat és szorgalom legyőzi a természet legnagyobb akadályait is.

TALÁLÓS MESÉK.

Melyik chető só nem kerül a bányából?

*

Melyik adó szolgál a fővárosiak mulatságára?

Kis Értesítő.

A szegedi árvízkarosultak javára a »Kis Lap« olvasói közül újabban adakoztak:

Czebrían Mária, Róza és István 2—2 ft. = 6 ft.; Jeszenszky Feri 4 ft.; Turgonyi Ibolya 1 ft.; Okolicsányi Giza és testvérei 1 ft. 50 kr.; Halász Gabriella és Sándor 1 ft.; Mühlrad Móríc és Miksa gyűjtése 48 kr. (elhez járultak: a tanító ur, a jegyző ur és Kohn néni 10—10 kr. Mühlrad Móríc és Miksa 5—5 kr., Kohn Jenő 2 kr., a három éves Rizike 1 kr., Nagy János 2 kr., Boris 3 kr.); Lengyel Béla 50 kr.; Bencze Sándor 1 ft.; Korláth Matild 50 kr.; Fodor Irén 2 ft.; Karlovicz Irén 1 ft., összesen 18 ft. 98 kr. Ehhez hozzáadva a mult számban kimutatott 443 ft. 96 krt, tesz a »Kis Lap« eddigi gyűjtése mindössze 462 ft. 94 krt, 3 db. aranyat és egy magyar huszast.

Ez adományokat rendeltetésük helyére juttattam s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemes szívű kis adakozóknak.

FORGÓ BÁCSI.

GYÁSZ-ROVAT.

Meghalt PATHÓ GIZELLA olvasótársatok f. é. márczius 7. hagymázos betegségben, Esztergomban. Sirja fölött állanak lesújtott szülei és vigasztalhatatlan három testvérje.

A korán letörött virágszál emlékének áldozunk mi is egy könyűvel. Nyugogjék békén!

F. b.

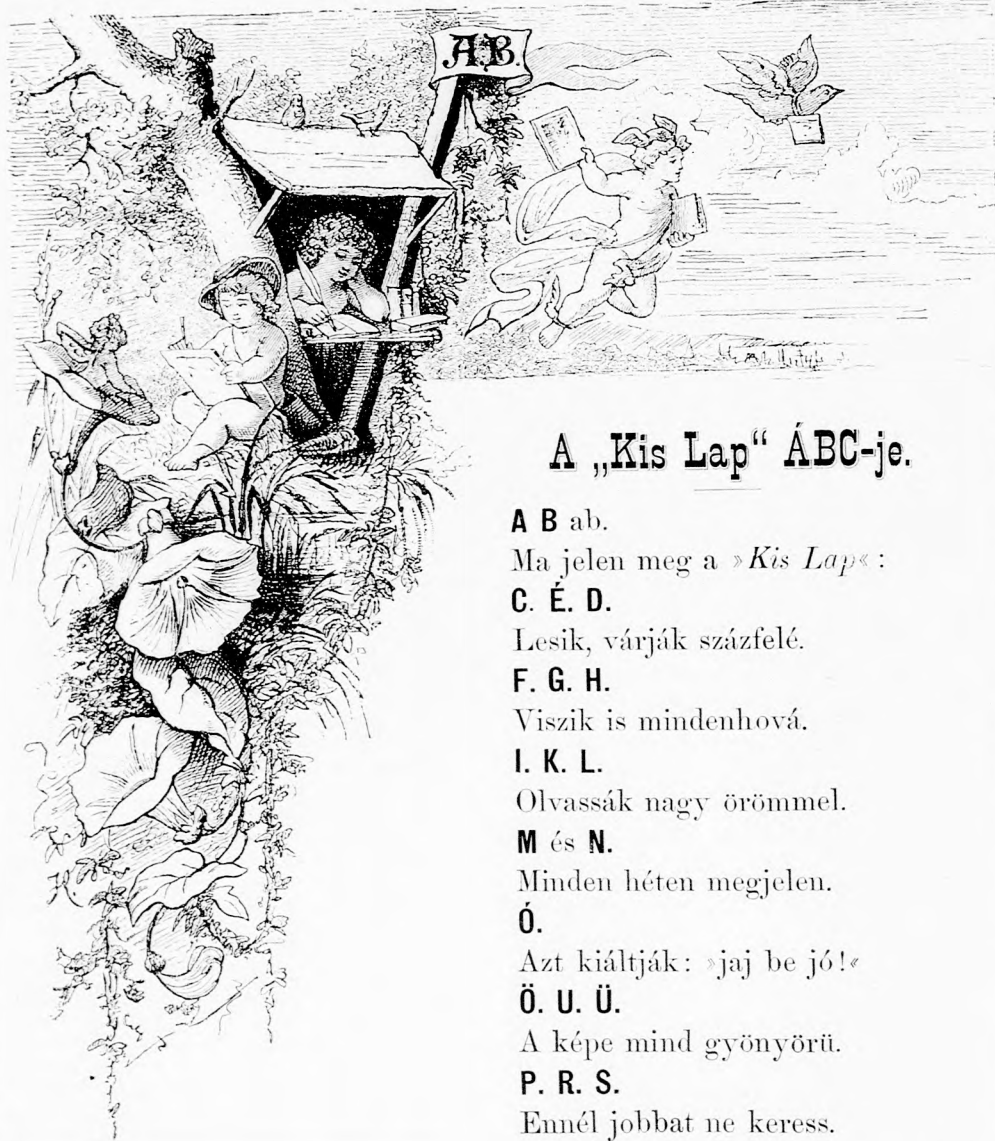
FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Marjasi Károly. A beküldött segélypénzekből nem csak a szoros értelemben vett szegedieket, de a kárvalott szegedvidékieket is gyámoltják. — Schön Flóra. Az egyik rejtvény

meg fo
mamato
lány ne
Ary Elv
olvasói
fényes
bő kis
ajánlato
által gy
ledik s
részt, m
gyült ös
kis lány
kopogta
minden
Mihály
zászlója
sokára
megrajz
ságod m
lent szín
kötetekl
»K. L.«
rülő hi
indian
igaz.
sokan t
kedvüké
földrajzi
a mego
voltakép
nyű. De
mít. —
színezet
Meg is
gonosz p
a levelet
Az ere
ném. —
Held E
megjelen
juthatot
Hanem
kitépett
oldalára
az, hog
megeme
gyar ha
napja. I
s végre
nők »kit
ami nem
egy és c
napja n
A képe
első, aki
Csak lev
sokára.

meg fog jelenni. — **Isaák Anna.** Hijába, a mamátok még a találgatásban is tökéletes. A kis lány neve csakugyan Margit s 8 és fél éves. — **Ary Elvira.** Az én kis országom népei, a »K. L.« olvasói fölszólításom nélkül is oly fényes bizonyítékát szolgáltatották jó szívüknek és bő kis kezüknek, hogy a te különben derék ajánlatod merőben fölöslegessé válik. A »K. L.« által gyűjtött összeg immár az 500 frt felé közeledik s ez aránylag nagy összeget — mely jó részt, mint meggyőződhetél, apró krajczárokból gyűlt össze — ön jó szántából küldte be minden kis lány s kis legény. Minek tehát a nyitott ajtón kopogtatni? Meleg részvéted nyilatkozata azonban minden dicséret fölött áll. — **Horváth Miklós, Mihály és Tivadar.** Üdvözöllek a »K. L.« zászlója alatt. A kis küldemény is beválik s nem sokára sorát is ejtem. — **Falk Géza.** A 3-ikat megrajzoltatom. — **Sebastiani Izabella.** Kivánságod már is teljesül. Különben az eddig megjelent szindarabok közül válogathatnál. A megelőző kötetekben rájok fogsz akadni. Levélbélyeget a »K. L.« nem gyűjt; mert az a néha-néha fölmerrülő hír, hogy szegény kinézer, szerencsén vagy indián gyermekeket váltanak meg velők, nem igaz. Nehányat gyűjteni csere végett: ezt sokan teszik, akik levél-bélyeg albumban lelik kedvüket, ami végre is érdekes és tanulságos földrajzi játék. — **Rozsnyay K.** A rejtvényekhez a megoldást is szokás beküldeni, bár a tiednél voltaképen fölösleges, mert már nagyon is könnyű. De szerkesztve jól van s ez mindig ér valamit. — **Baczó Erzsé. Jó;** de mint politikai színezetűt nem közölhetem. — **Földesi Klára.** Meg is jelentem volna a szavlati estén, ha az a gonosz postás épen az előadás napján nem hozza a levelet, a midőn időm más felé volt lefoglalva. Az eredményről való tudósítást örömmel venném. — **Dáni Béla.** Mindakettő beválik. — **Held Elemér.** A rejtvény ügyes, de már egyszer megjelent a »K. L.«-ban. Persze, neked is eszedbe juthatott, mint annak, aki első küldötte be. Hanem ez szép tiszta papirosra írta le s nem kitépelt rongyos szélű nyomtatványnak az üres oldalára. A tiszta levél tartozó tisztesség, mint az, hogy ha valakinek köszönsz, a kalapodat megemeljed. — **Spitzer Kornélia.** A jó magyar hangzás úgy kívánná meg, hogy: nevem napja. De ez a módszer aztán végletekre vinne, s végre oda érnék vele, hogy nem úgy mondanók »kitünőbb«, hanem így hogy »kiebb tünő«, ami nem járja. A »n é v n a p«-ot, noha összetett, egy és oszthatatlan szónak tekintsük. Kornélia napja márczius 31-ére esik. — **Fuchs Róza.** A képek nem sokára elkészülnek s te vagy az első, akinek jut belőlük. — **Dobrzánszky Olga.** Csak levélben válaszolhatok s ez indul is nem sokára. Addig is meleg üdvözetemet. — **Spitzer**

Janka. Megrajzoltatom. — **Faragó Pista.** Csaknem minden európai fővárosban van magyar egyet: Londonban, Párisban, Berlinben, Bécsben, továbbá Zürichben sőt New-Yorkban is. — **Früchtl Károly.** A »K. L.« nem a »Kl. L.«-ből, hanem megfordítva: a »Kl. L.« a »K. Lap«-ból keletkezett s utóbb Lipcsébe is vándorolt, ahol bővített néven s más iránnyal folytatja pályáját. A »K. L.« kilencz éve hogy főáll. A versike gyöngé. — **Demjanovich Anna.** Az »arany serleg« általános tetszésnek örvendett s jól esik tudnom, hogy te is nagyot épültél rajta. A másikra nézve külön válasz megy. — **Grünwald Miksa.** Azok a versikék bizony nagyon rászorultak a javítgatásra. De mindamellettt — korodhoz képest — reményt keltenek jobb és szebb dolgozatokra. — **Reiner Gyula.** A »Hagada« meséje szabatosabb fordításra érdemes. — **Schranz Andor.** Rajzolva és szerkesztve igen jól vannak. De az első kívül esik a gyermek eszme-körén, a másik meg olyasmít hírdet, mint p. ez: a víz nedves. De, u. l., téled még jókat várhatok. Biztatlak is. — **Lengyel S., G. és L.** A tréfás kérdések másodikát nem értem. — **Dorina.** Javíthatatlan kedvesség. De minket meg nem veszteget vele. Azért is: mihelyt állandó a szép időjárás, magunk is odamegyünk sárga répát vetni. A szellemi vetemény már ki is kelt. — **„Az elégedetlen flu.“** Nem felel meg. — **Lovász Sarolta.** A jövő szám már meghozza az óhajtott választ. — **Legény Lajka és Oszkár.** A beküldött és általalam nyugtázott összegek mind ki voltak és vannak mutatva az illető rovatban. — **Klein Henrik.** Csakhogy te is meg vagy elégedve az »arany serleg« című elbeszéléssel. A »K. L.« megjelenési napja voltaképp a vasárnap; ha néha előbb jelen meg, az nem pontatlanság. Mintha csak azzal vádolnának téged: nem vagy jó diák, mert kellenél korábban tanulnod meg a leczkédet. — **T. L. (F. Bánya.)** Kivánságának legjobban felel meg Lafite Emil mü-kereskedése a Bécsi utcában. — **Buday Emma** A »K. L.« adakozási rovata a megmondhatója, hogy Forgó bácsi igenis nagy köszönettel fogad el adakozásokat a szegediek számára. — **Vári Ilona.** Szórol szóra ide igtatom levelkédet, hátha megértik mások, mert biz én nem értem. A levélke ez: »Kedves Forgó bácsi! Többet ne írja az újságokba hogy nem kell tépés. Mert ha már egyszer megírta hogy nem kell, akkor már tudom hogy nem kell küldeni tépést. Vári Ilona.« Ki tudná nekem megmondani, ez a fura kis lány mit akar nekem üzeni? — *Mindazok a küldemények, melyeket itt névszerint nem emlitek, vagy olyast foglalnak magukban, ami ösmeretes, vagy olyasmit, amit egyéb okokból közölni nem lehet.*

A „Kis Lap“ ÁBC-je.

A B ab.

Ma jelen meg a »Kis Lap« :

C. É. D.

Lesik, várják százfelé.

F. G. H.

Viszik is mindenhová.

I. K. L.

Olvassák nagy örömmel.

M és N.

Minden héten megjelen.

Ó.

Azt kiáltják: »jaj be jó!«

Ö. U. Ü.

A képe mind gyönyörű.

P. R. S.

Ennél jobbat ne keress.

T. V. Z.

Igy végződik a »Kis Lap«-i **ÁBC.**

Beküldte: BÉNYEI FERI.

Felelős szerkesztő: *Forgo bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület
Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.